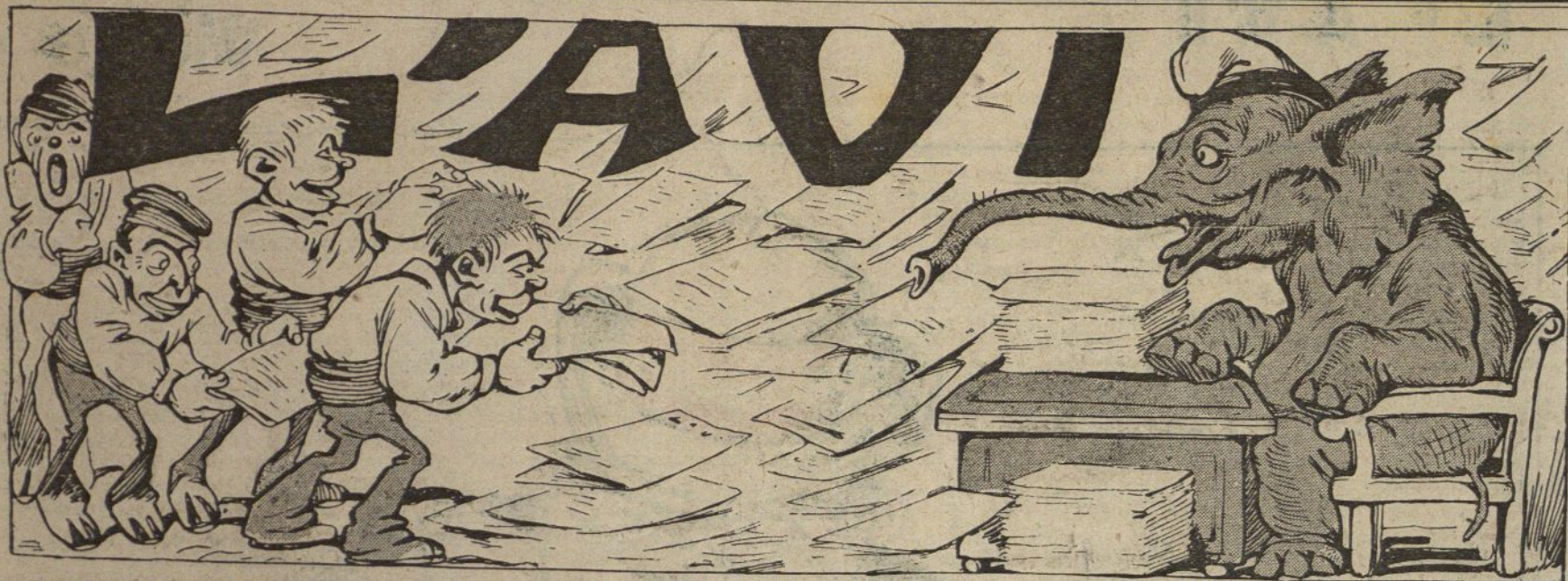

10 Cts.

Setmanari Satírich.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
S. RAMÓN, 6—Litografía

Repertiré trompadas cada setmana.

Cts. 10

SOLOS DE TROMPA

UNA FRASSE

Sabíam que el Marqués de la Vega d' Armijo es liberal; sabíam que te vuytanta y pico d' anys; sabíam qu' es molt viu de genit y que en las sevas conversas sovint hi apareixen certes interjeccions de dubtós bon gust; lo que ignoravam del Marqués de la Vega d' Armijo es que fés frases y que conrehués la ironia. Aquest bon marquès es lleugerament irónich; las sevas ironías son una mica menys cruas que las d' en Romanones, no tant ingeniosas com las d' Maura pero no deixan d' esser ironías.

L'arcalde de Barcelona, el senyor Sanllehy, aná á conferenciar ab l' actual president del Concili de Ministres sobre els assumptos polítichs d' aquesta ciutat.

El telégrafo ens feu sapiguer que la entrevista fou molt afectuosa, com entre un arcalde y un president novells y que al sentir aquest que 'l senyor Sanllehy li deya: — No som á Catalunya tant dolents com per aquí 's diu — li contestá:

— *Es que se van ustedes volviendo buenos.*

L'ironia es mansoya, no mata d' ingeniosa, potser es una mica cursi, pero es... ironia. Salta á la vista qu' ho es. Casi estém per assegurar que al dir el senyor Marqués de la Vega d' Armijo: — *Es que se van ustedes volviendo buenos*, pensava en la Lley de las jurisdiccions. Som molt mal pensats nosaltres. Ho reconeixém noblement; pero, pensa mal y no errarás diu el ditxo y pensant mal no n' hem endevinat pocas de cosas!

— *Es que se van ustedes volviendo buenos!* Potser el Marqués de la Vega d' Armijo anava á dir, *es que nosotros les vamos volviendo buenos á ustedes*, pero no 's va atrevir. El comte de Romanones de segur que la frase la haguera dit tal com queda escrita, pero el marquès no es de bon tros tan agressiu com el comte. Comensa l'ironia, si; pero no es epigramatich ni satírich; per aixó 's contentá ab dir: — *Es que se van ustedes volviendo buenos.*

— *Nos vamos volviendo buenos, ¿eh, senyor marquès?*

Ja ho crech que ens hem tornat bons minyons. No sols ens tornem, sinó que nosaltres assegurém que, desde l' any 1714 cap aquí, ho hem sigut sempre de bons minyons els catalans. Una mica pedigueros, una altra mica egoístas, bon xich rondinaires y porfiats, á ratos molestosos y en días de febre cridaners, pero, no hem passat may d' aquí. Te rahó el marquès, pero no ens ha fet complerta justicia. En lloch de dir: — *Es que se van ustedes volviendo buenos*, podia haver dit: — *Es que ya se han vuelto buenos ustedes* y alashoras haguera estat mes en lo just. De bons minyons ja no ho podem ser gaire més qu' are.

Miri si ho som, senyor Marqués de la Vega d' Armijo, que en quatre anys de política centralista no hem posat ni la malicia necessaria pera tractar ab vostés. Si el comte-duc d' Olivares, ressucités y fos president del Concili de Ministres, ens enganyaria ab la mateixa facilitat que are ens enganya un ministre qualsevol al prometre lo que sab que no ha de poguer cumplir. No ens aném tornant de bons, es que ja ho som del tot. A ratos ens enrabíem pero son las nostras enrabias, infantivolas; plorém, cridém, xisclém, clohuém els punys, pero ens passa, ens passa desseguida y oblidém. Som un poble en perpétua protesta, pero protestém de genolls en terra y ab la ma oberta esperant la gracia. No protestém irats ab els punys clossos, els brassos amenaçadors y l' animo decidit á cumplir l' amenassa. Amenassém ab intenció de no arribar á complir l' amenassa y es per aixó que ab sols amanyagarnos una mica, 's ens te contents y enganyats.

No ens aném tornant bons minyons, senyor marquès, es que ja ho som y de molt temps. Si no ho fossim jaguantariam qu' una insignificant minoria de forasters obehint ordres d' un altre foraster impedis l' exercici normal de dret de reunió, com fan els lerrouxistas? ¿Consentiríam qu' aquesta mateixa turba convertís á cada dos per tres la nostra culta Barcelona en un aduar morisch? ¿S' haguera atrevit en Moret á presentar una

lley com la de las jurisdiccions? y ¿tolerariam, en una paraula y pera no tenir que fer una llarga enumeració, tot lo que tolerém?...

— *Es que se van ustedes volviendo buenos!* Ja ho crech que si; potser una mica massa, senyor Marqués de la Vega d' Armijo, potser una mica massa.

FIDIAS.

Els nostres revolucionaris

— Cal fer la revolució, y cal ferla tot seguit; busquéu homens de valor, busquéu homens decidits y que 's llensin al carrer á matar ó be á morir. Lo que fan aquests governs que per desgracia patim ja no ho podem aguantar, ja no ho podem consentir. Som esclaus dels clericals; estém sota els peus dels richs; la reacció ens aclapara y el burxés ens fa patir. Foch á tot sense parar, hem de donar gust als dits y passar á sang y foch tanta farsa, tot seguit, y acabar la tirania. Un mano parlava aixís á varis que l' escoltavan y que l' hi feyan que sí; que calia fé el que deya, que hi anavan tot seguit.

Sortiren del carrer Nou ahont ne feren cinch de ví, que pera enardir els anims res com el such de raïms; anaren cap á la Rambla formantne grupos petits; al devant els mes granats y al redora els mes petits, sumavan, ab la quitxalla, uns noucents ó potser mil. Comensaren la revolta armantne gresca y bullit donant mols viscas y moris ab molt soroll y mols crits espantant á las criaturas y als babaus esporguits; tiraren un tret enlaire fent fugi als pardals d' allí, la pólvora els doná forsa y ab molt esperit. de ví el palau episcopal decidiron agredir y tirantli algunas pedras y espantant á n' els vehins van quedar ja satisfets; y s' en anaren d' allí, cap al carrer de Ponent á continuar el moti. Frente al orga dels lerrouxos comensaren á aplaudir y cridaren cable, cable, fins que d' un balcó sortí un subjecte qu' ab ven grossa y voltat de cinch ó sis, els digué que moltras gracias y que guilessin d' allí. Tiraren altres dos trets y un guardia sortí ferit; y seguiren armant gresca y seguiren fent grans crits fins qu' al cap d' una hora justa de comensat el moti, se toparen els valents ab alguns guardia-civils, y obrant ab molta prudencia al bullit posaren fi. Y convensuts de que havian libertat ja á n' el país, molt contents y satisfets, s' en anaren cap al llit.

CANALITOS.

L' art de conspirar

I

A Madrid. Un carrer fosch. Una portalada estreta. Dos sombras en el seu interior. El rellotje del Ministeri de la Governació llensa al aire las dotze campanadas de la mitja nit. Bordan uns gossos, plora una criatura; després, res.

Un bulto, dos bultos, tres bultos, quatre bultos y en Lerroux. Total: cinch bultos. Apareixen en un extrem del carrer. Se sent un xiulet. El baró dels Josepets tremola lleugerament. Respon un dels bultos ab un altre xiulet. Avansen ab precaució els cinch bultos. Las dugas sombras de la portalada es posan al aguayt.

En Lerroux se cobreix ab amplia capa, tarot precintat com si fos un caixó de puros. La capa tot ho tapa pero á n' aquest bulto la panxa el denuncia. Entren els cinch bultos en una casa de aspecte pobre. La porta s' obra misteriosament. Es tanca la porta. Avansen las dugas sombras cap á n' ella, guaytan y escoltan pel forat del pany, dihuen entre ells algunas paraulas y per fi, es retiran. Torna á bordar el gos, plora la criatura, y el carrer torna á quedar embolcallat en el silenci.

II

— ¿Ocurre algo querido sub-secretario?

— Me acaban de comunicar que Lerroux con los suyos anda por la calle del Gato buscándole tres piés al idem.

— ¿Nada más?

— ¿Le parece á V. poco que Lerroux conspire en estas circunstancias?

— Basta! Eso no es cuenta de Vds.

— Lo tengo todo preparado para prenderle.

— No hace falta. Cuando este hombre conspira es cuando nosotros podemos estar más tranquilos.

— No lo entiendo.

— Ni falta que le hace. Buenas noches. Me voy á la cama.

— A la orden de S. E.

III

En el rellotje del Ministeri de la Governació toca la una. El carrer segueix solitari y fosch. El fanal de la cantonada s' ha apagat. De tant en tant una siueta femenina llisca suaument pel empedrat del carrer, seguida d' un home. Aixó es repeteix sovint.

IV

Som al interior de la casa ahont han entrat els cinch bultos de que parlém en el capítol primer.

Una taula, cadiras, un quinqué, un gat endormiscat en un recó. Parlan els bultos:

— ¿Está tot á punt?

— Tot.

— El governador?

— No sab res.

— La policia?

— No sab res.

— Donchs podem estar tranquils. Quants som?

— Avuy, sis.

— Som poch.

— N' hi han mes de compromesos.

— Perque no venen, donchs? Els dias pasan y aixó no s' anima.

— Sobrarán els homes.

— Y dels fondos?

— Els fondos deuen ser molt fondos, perque no 'n surten gaires.

— S' ha de buscar gent de posició.

— La gent de posició es poch amiga d' embolicarse.

— Malehits burgesos!

— Jo sé que 'ns vigilan.

— Fora llástima qu' are s' en anés tot en orris.

— Tant que 'ns ha costat d' arribarnos á entendre.

— Es estrany que no vingui mes gent.

A Madrit el van inflà
enviantlo cap aquí.

pero tot just arriba,
Solidaritat bufà
retornantlo cap allí.

- Son cobarts.
- Altres dias...
- Pot ser temen qu' al últim ens descobrirán.
- Son gallinas.
- No tenim armas, per ventura?
- Y es clar.
- Que comensém?
- Som pochs avuy.
- Que hi fa. Ja anirán venint.
- Comensém, comensém.

Una taula rodona, un tapete vert, un joch de cartas, monedas, fichas.
Tocan las dugas. En la misteriosa casa del carrer del Gat, els revolucionaris... segueixen conspirant.

R. GUITART.

Monólech d' actualitat

L' AVI dirigintse al públich: Ordre, senyors, ordre; no 's donguin empentas ni s' apressuin que tots hi arribarán a temps. Tots els espanyols y pot ser mes endavant totas las espanyolas serán ministres. No mes es questió de pendre una mica de paciència. Primer hi havian crisis cada mitj any, després cada tres mesos, mes tart cada mes; are ja ni han cada tres dias y mes endavant cada dia y acabarán per haverni cada dugas horas.

No s' impacientin que tots arribarán á esser ministres y á cobrar cessantías qu' es lo mes bonich. Primer ho serán els homes de carrera: metjes, advocats, notaris, arquitectes; després els tenedors de llibres; mes tart els que sápigán llegir y escriurer y las quatre regles, després els analfabets y al ultim tots els que sápigán dir *papá y mamá*.

Calma, senyors, calma y ordre, que para tots n' hi haurá de turró. Es questió de dias no mes. Serán ministres richs y pobres; sabís y burros; alts y baixos; grassos y magres; rossos y morenos.

Posintse ben arreglats, com si anessin á buscar aygua á la font que á tots els arribará l' hora d' omplir el cantí: Catalanistas, lerrouxistas, carlistas, monarquichs, republicans, conservadors, lliberals, anarquistas, tots, tots sense faltarne ni un tindrán cartera y alguns serán presidents del concell de ministres.

Tranquilat, molta tranquilat, y si 's cansan portintse cadiras y esperin sense impacientarse qu' una cessantía de ministre per tota la vida ja fa de bon es perar. Els mestres d' estudi y els advocats serán ministres de marina; els mariners serán ministres de foment; els pelats ho serán d' hisenda, els analfabets d' instrucció pública y els anarquistas de Gracia y Justicia; cadascu en el lloch que li pertoquei.

Calma, senyors, calma, que á tots els arribará l' hora de la moma. Si convé se farà una crisis cada hora, ó cada mitja y si tant necessari es, cada minut o cada según.

Ordre, senyors, ordre; no 's donguin empentas que tots hi arribarán á temps...

PERE CIRERA Y PRUNA

El primer concell

Vega d' Armijo: Comensém el concell, senyors (Alsantse). En nom del Pare, del Fill, del Esperit Sant Amén. Resaré un Pare Nostre, deu Ave Marias y un Gloria Patri en acció de gracias perque fa vintiquatre horas que som govern y encare no estém en crisis.

Weyler: Protesto del Pare Nostre, de las Ave Marias y del Gloria Patri. Comensar las nostras tascas ab una part de rosari fora, una taca pera un govern lliberal y anti-clerical com es aquest!

Romanones: Home! ¿Desde quan vosté mira tant prim per una taca?

Weyler: Protesto d' aquesta frasse, també; jo may he consentit tacas en lloch.

Romanones: Donchs els diaris satírichs bé el dibuixan sempre tot esparracat.

Weyler: També el dibuixan á vosté ab una cama que...

Vega d' Armijo: Senyors; deixemnos de brometas que las burlas fan com las professons y devegadas d' una professó n' ha vingut una crisis.

Perez Caballero: Per l' amor de Deu no anomeni aquesta fatídica paraula; que jo no puch sentir-la sense que se 'm posi la pell de gallina. Hi jurat tres vegadas y dugas sols he sigut ministre quaranta vuyt horas.

De Federico: Consolis pensant que cobrarà la cessantía com si n' hagués sigut quaranta vuyt mesos ó quaranta vuyt anys.

Navarrocerverte: No faltaria mes sino que un tés el sacrifici de comprar un uniforme pera trobarse després en que pera pagar el compte del sastre encare li te d' afegir diners. ¡No fora mala broma!

Romanones: Arc que diu de broma. Me sembla que convindria acordar alguna cosa respecté á la amnistia.

Com qu' en Luque, afortunadament, no es en aquest govern, m' atreueixo á recomanar l' assumpto.

Jimeno: ¿Que li fá por en Luque?

Romanones: Mes que goig. En els dias en que 's parlava en el Congrés d' aquest assumpto era la meva pesadilla. Figurintse qu' un día el vaig somiar que m' estirava pels peus, m' arrossegava per terra y després me dava un cop de sabre al cap.

Jimeno: Li devia fer molt mal?

Romanones: Va succehir una cosa molt estranya: El sabre es vá trencar y el meu cap com si tal cosa.

Jimeno: Si qu' es dur de closca. Jo ho havia sentit dir á n' en Maura pero no m' ho creya.

Vega d' Armijo: Senyors. Veig ab disgust que no están per parts de Rosari...

Jimeno: Jo, la veritat, fassi lo que vulgui, pero si en Canalejas ho sab, agafará una enrabiada y es capás de fernos la santíssima.

Vega d' Armijo: Un home tant anti-clerical vol que pinti Santíssimas.

Romanones: Celebro que també fassi xistes vosté, malgrat siguin dolents. Ja veig que no seré sol.

Vega d' Armijo: Bueno. Si no volen resar no resin. Jo m' en rento las mans. Parlém dels nostres plans de governs, suposo qu' estarán conformes en que la Lley de las Asociacions té d' anar endavant...

Romanones: Are que diu d' anar endavant; me sembla qu' avants de parlar de plans de govern tindrian de mirar si hi aném nosaltres d' endavant.

Vega d' Armijo: Bé; ¿que vol dir ab aixó?

Romanones: Home; deixar passar uns quants dias fins á veurer si tirém arrels en el poder ó si pleguém desseguida com va fer el govern anterior. Perque si are ens amohiném y després resulta que hem de presentar la dimissió la cosatindria poca gracia. Crech que fora millor que passésim el rato parlant de... de... la.

Perez Caballero: De la conferencia de Algeciras.

Romanones: Que Algeciras, home; de la amnistia.

Vega d' Armijo: Ah, bueno, bueno, parlem d' aixó tot será matar l' estona, y que per aquí fora es pensin que treballém qui sab-lo!

P. C. y P.

!! Dimecres vinent !!

Dimecres vinent surt el

Número - Calendari de L' AVI

Se parlará molt mes de l' aparició d' aquest NÚMERO-CALENDARI que de las darreras crisis; en primer terme perque el NÚMERO-CALENDARI DE L' AVI costant sols UN RALET valdrá molt mes, y en según perque ja las crisis no interessan á ningú.

Entre altres il·lustracions no menys frapants hi haurán en el

Número - Calendari de L' AVI

las següents:

Una magnífica portada ultra-modernista; la revista política del any, (quinze dibuixos); Las quatre estacions lerrouxistas, (quatre dibuixos); Fenómens Admosféricos (sis dibuixos) etc. etc...

Totas aquestas il·lustracions á sis colors! ¡Un derrotxe de colors!! ¡Al invés dels polítichs madrilenys qu' estolvian fins els que 'ls hi haurían de sortir á la cara! Del text no valém parlarne. Ens han promés treballs molts escriptors notables, pero com qu' alguns d' ells tiran per ministres, temém que no compleixin la paraula y ens fassin quedar malament y per aixó no citém noms.

Quedém, donchs, en que el

Número - Calendari de L' AVI

SORTIRÁ DIMECRES VINENT

TROMPADAS

La Solidaritat Catalana ha fet las sevas primeras armas en el districte de La Bisbal sortint triomfanta.

El candidat caciquista fou derrotat pel candidat solidari D. Joseph Goris Corominas, malgrat las malas armas, que el caciquisme de La Bisbal posá en joch pera fer sortir al seu candidat.

Es aquesta una senyal tant clara y tant eloquent, qu' els cacichs de tots colors poden amanir l' esquena.

En el desenrotllo de la última crisis, la del ministeri Moret, (y fem aquesta aclaració per si 's dona el cas de que al apareixer á la llum pública aquestas ratllas ja ni hagi hagut algún altre) hi va haver una nota graciosissima.

La donaren els paisans d' en Santiago Alba, que no tocavan de peus á terra al sapiguer qu' aquest senyor havia pujat á la categoria de ministre. Telegramas á dojo, felicitacions, cartas, músicas, y no sabém si també focs artificials. Els vallisoletans no sabian el que 'ls hi passava. Mes ben prompte sortiren del seu apoteosis. Caygué en Moret, pujá en Vega d' Armijo y resultá qu' en Santiago Alba havia sigut ministre quaranta vuyt horas,

Y contan que del disgust els bons vallisoletans van quedar tant abatuts que fins n' hi han de malalts. ¡No convé ferse il·lusions en un pais tan... tan... tan...!

En las bullangas que hi hagueren dias enrera á Madrid fou apedregat el bisbe de Ciudad-Real.

Aquets revolucionaris assombran de tant valents ells apedregan als bisbes pero de .. lo altre, res

Per xocant lo ocorregut ab en Cobian; els marins tot y reconeixent que la seva gestió el darrer cop que fou ministre de Marina, havia sigut excelent, no 'l volgueren.

Ja está vist qu' aquí tothom vol, menys el pais que paga y qu' es justament l' únich que tindria de volguer.

Telégrama de Madrid:

«A dos quarts de deu del matí d' avuy estigueren en el domicili d' en Vega d' Armijo tots els ministres designats pera formar el nou ministeri.

«La reunió tingué per objecte acordar el programa que ha de seguir en la present legislatura, convenint en acceptar la lluita, que s' espera sigui encarnisada, donchs se mantenen els tres punts essencials imposats per en Canalejas, que son com ja hem dit, la lley d' associacions, supressió dels consums y servici militar obligatori.»

Aquets governs fan l' efecte de tisichs del tercer grau, qu' estant á punt de morir es quan somian mes plans.

Com qu' en Weyler es partidari de la provisió en las capitánias generals y la seva entrada al ministeri dificultaria aquesta tasca per ser ell un dels aspirants, se buscá la fórmula de que fos el president del Consell el qui posés á la firma els decrets d' ascens.

Ab fórmula ó sense fórmula, sempre resultarà qu' en Weyler será un Juan Palomo Yo me lo guiso y yo me lo como

Un telegrama:

«Anoche, al despedir el Rey, despues de jurar los ministros, los recordó que esto es el quinto gobierno liberal que se forma y les dijo:

Señores, no hay quinto malo.»

Si 's tractés d' una corrida de toros tal volta la frasse resultaria certa

Pro de segur no ho será al tractarse d' un govern perque del primer al ultim tots resultan prou dolents.

Llegim:

«Experimento fatal:—En Manila ha ocurrido un hecho que con justicia es objeto de generales censuras.

Para probar la eficacia de un suero contra el «ólera», fueron inoculados del virus de esta enfermedad veinticuatro presos.

No obstante haberles administrado el suero, fallecieron diez.

Hay en Manila gran indignación.»

No faltaria mes que á Manila no s' indignessin

Nosaltres som á un grapat de millas de distancia y al llegirho la rojor nos ha pujat á las galdas.

Aquets nort-americanos posats á ser els primers ho son fins en salvatjisme per lo que á Manila es ven.

L' orgue de las secuestradas y de la calumnia aspira també á serho de las mentidas.

Dias enrera tingué de suspendres un miting á causa d' estar malalt el Sr. Martí y Juliá, president de la Unió Catalanista, y El Liberal de Barcelona, pensantse eser El Liberal de la China, sortí contant á n' els seus llegidós que 'l miting s' havia suspés per falta de públich.

¡A tú si que 't tindrán de suspendre per falta de públich!

Retallém:

«A mediados de esta semana es esperado el alcalde señor Sanllehy, de regreso de Madrid.

Este ha escrito á sus amigos comunicando que hoy se firmará el decreto de amnistia para los condenados por la ley de Jurisdicciones.»

Y nosaltres un cop mes fem constar que no creyém ab promesas d' amnistia. ¡Sent molt joves, som gats vells!

El diumenge passat s' alsá una bomba en el Teatre del Bosch. L' aereonauta tingué la desgracia de caurer causantse tant greus lesions que li produhiren la mort.

¡Y aquets aereonautas en la política centralista que sempre cauen pero may s' acaban de rompre la crisma!

BUSSÓ

J. V.—Pera insertar en el número passat arribá massa tart y pera anar en aquest ja fora *fiambre*.

Erre.—Anirá y gracias per tot.

Pied.—Id.

J. P.—Id.

Salvi Silvestre.—Es molt fluixet.